

vittighed kunne stryge ham af Finansloven. Man kan ganske vist sige, at det er en af de mere lovende blandt de yngre Forfattere, men der er jo dog ikke Tale om, at han indtager en saadan sikret Plads i Litteraturen, at man ikke med god Samvittighed kan sige til denne Mand, at han bør vente. Jeg skal tilføje en Bemærkning derom, som jeg ikke i dette Øjeblik stærkt kan indstaa for Rigtigheden af. Det er blevet mig sagt, at der ikke var nogen som helst økonomisk Grund til at give denne Mand Understøttelse — jeg gør denne Bemærkning, fordi der dog endnu, inden Sagen endelig afgøres, kunde anstilles Underjøgelse derom, og det skulde dog vel, før jeg antage, spille en væsentlig Rolle. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Vangeland i, at det nærmest maa være et Statshensyn, som begrundet disse Bevillinger, men paa den anden Side maa man indrømme, at vi næppe vare komne ind paa at give disse Forfatterbevillinger, hvis der ikke var Tale om Folk, som trængte til dem. Og hvis det er Tilfældet, som er blevet sagt, at denne Mand slet ikke trænger, men endog saa er ganske velstaaende, tror jeg, der er endnu mere Grund til at tage denne Sag under Overvejelse, og saaledes i Aar sige stop til en af de mange Bevillinger, der blive forlangte til saakaldte Forfattere og store og ansete Mænd og Kvinder, som vi have her.

Jeg ønsker dernæst at gøre nogle Bemærkninger om det Forslag, der angaar vore Landsmænd oppe i — jeg kan knap udtaale Navnet — Angmagalik-Distriktet paa Østkysten af Grønland. Det er Vidningsforlaget Nr. 175, som angaar Oprettelsen af en Missionsstation paa Grønlands Østkyst. Jeg maa tilstaa, at det er med megen Beklagelse, at jeg har set, at det ærede Finansudvalg har kunnet blive enigt om uden videre at stryge denne Post. Jeg nærer ingen stærk Beundring for Kolonisation i Almindelighed. Under dette smukke Navn skjuler der sig i Reglen en Slags Høverpolitik. Naar europæiske Magter gaa ud for at kolonisere, saa hedder det sig, at det er for at udbrede Kultur, Kristendom o. s. v., men det faktiske Resultat af Kolonisationen er i Almindelighed, at Europæerne ville have Indtægt af de Lande, som de saaledes besætte. Og efter hvad den ærede Indenrigsminister i Gaar sagde, er det i alt Fald i en Overgang lykkedes os at behandle Grønlænderne paa lignende Maade, idet vi fra 1850 til henad 70erne havde tjent noget som henved 5 Mill. Kr. paa dem. Det tyder paa, at vi i det mindste i nogen Grad have været i Forstaelse med den europæiske Kolonisation, der

gaar ud paa at tjene Penge paa Naturfolkene. Smidtidigt er det nu gaaet en anden Vej, idet vi i Løbet af en Række af Aar have ved Bestyrelsen af den grønlandste Handel og Mission haft et stadigt voksende aarligt Understud. Jeg tør ikke sige, at den ærede Kultusminister har tjent sin Sag ved, om jeg saa maa sige, at associlere sig med den ærede Indenrigsminister. Den ærede Indenrigsminister synes at være — jeg mener naturligvis ikke Ministeren personlig, men lad os sige, at Indenrigsministeriet har vist sig som meget daarlige Forretningsfolk. Vi have ganske vist i de foregaaende Aar tjent ikke saa lidt paa Grønland, men ville ærede Medlemmer je efter, hvad jeg har gjort mig Ulejlighed med, i Regnskaberne, hvad Grønland koster os, saa ville de je, at Udgiften dertil i de sidste 7—8 Aar er fra 14,000 Kr. gaaet op til henimod et Par Hundrede Tusind Kroner om Aaret. Jeg er bleven opmærksom paa, at i dette Understud er ogsaa taget i Betragtning det saakaldte Tilskud til Missionen, men hvis man fradrager det, saa maa man altsaa fradrage Handelens Understud og forøge Missionens Understud, saa at Resultatet for Statskassen i Virkeligheden bliver det samme. Nu oplyste den ærede Indenrigsminister i Gaar, at det var ikke egentlig Grønlænderne, der kostede os saa meget. Den ærede Minister protesterede meget stærkt imod, at Grønlænderne skulde være et Slags Fattiglemmer, der kostede den danske Statskasse saa mange Penge. Han opgav Fattigudgiften til i alt, tror jeg, 3,000 Kr., og sagde, at det, der kostede, var Administrationen og Handelen. Den grønlandste Affære er jo en mærkelig Mellemting mellem Statsadministration og privat Forretning. Det forekommer mig, at naar det ærede Finansudvalg vil økonomisere i det grønlandste Spørgsmaal, hvis det vil følge den partielle Ordsvær med Hensyn til Sparommelighed paa dette Punkt, saa skulde det rette sit Angreb, ikke imod den ærede Kultusminister særlig, men imod den ærede Indenrigsminister og paalægge ham at bestyre denne Forretning eller denne Statsindretning deroppe — det er jo begge Dele — saaledes, at der ikke bliver det bundløse Svælg, som der er blevet ovre i Vestindien. Alle private Folk, der have den Art Affærer at bestyre, sætte i Reglen Tæring efter Næring. Naar det i Løbet af en Række Aar viser sig, at et Firma gaar tilbage, at det ikke gør saa gode Forretninger, som tidligere, saa indskrænker det sig, men jeg har ikke paa Budgettet fundet